

Τέλος, σὲ μιστὴ ὥρα ἀπάνω-κάτω ὅλο τὸ χωριὸ βρέθηκε στὸν δρόμο, ξεκινῶντας χαρούμενο γιὰ τὴν ἐκκλησιά. Ἡ νύχτα εἶταν ἄγρια, φοβερὴ, ἀνεμοδαρμένη καὶ μυῦρη σὰν τὴν πίσσα. Ἐξὸν ἐκεῖνοι, ποῦ κρατοῦσαν κηριὰ ἢ πρόσφορα, ἢ ὅτι ἄλλο χρήσιμο γιὰ τὴν λειτουργία, ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἄντρες, γυναῖκες κρατοῦσαν ὁ καθένας στὰ χέρια τους ἀπὸ ἓνα χοντρὸ δαυλὶ ἀνκυμένο, καὶ γιὰ νὰ βλέπουν λίγο στὸν δρόμο καὶ νὰ φτιάσουν φωτιά στὸ χαγιατί τῆς ἐκκλησιᾶς γιὰ νὰ μὴν ξυλιάσῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἔτσι πηγαίνοντας ἡ συνοδεία βρέθηκε σὲ λίγο μπροστὰ στὴν ἐκκλησιά. Τὸ σήμαντρο ἐξκοιλοῦσε νὰ λαλᾷ ὅτε γλήγορα — γλήγορα καὶ ὅτε ἀργά-ἀργά. Φωνάζουν :

— Κώστα ! Κώστα !

— Παπᾶ ! Παπᾶ !

Ἄλλ' οὔτε Κώστας, οὔτε παπᾶς ἀπολογιῶνταν, οὔτε ἡ ἐκκλησιὰ φώτιζε.

Ξαναφωνάζουν καὶ ματαξαναφωνάζουν, ἀλλ' οὔτε φωνή, οὔτε ἀντιλογία ! Κι' ὅμως λαλοῦσε τὸ σήμαντρο !

Ζυγόνουν πρὸς τὸ δέντρο, ποῦ εἶταν κρεμασμένο τὸ σήμαντρο, σμίγουν τὲς ἀνκυμένες ἄκρες τῶν δαυλίων, ποῦ ἐβγαλαν μιὰ μεγάλη φλόγα ἀπὸ τὸ δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, κι' εἶδαν τὸ σήμαντρο νὰ λαλᾷ μόνο του ἀπὸ τὸν δυνατὸν ἀέρα, ποῦ τὸ χτυποῦσε ὅτε ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη καὶ ὅτε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀπάνω στὸν χοντρὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ μὲ τὴν μεγάλη ὀρμήν, ποῦ χτυποῦσαν οἱ ἄκρες τοῦ σήμαντρου, λαλοῦσαν, σὰν νὰ τὲς χτυποῦσε ἀνθρώπος μὲ τὸ σημαντροσφυρο ! Ἄλλ' ὁ κόσμος τὸ θεώρησε ὡς θαῦμα θεϊκῆς δυνάμεως κι' ὅχι ὅτι συντελοῦσε ὁ ἀνεμος, ὥστε νὰ λαλᾷ τὸ σήμαντρο μοναχό του !

Δὲν περιγράφεται ἡ λύπη τοῦ χωριοῦ, ποῦ θάκανε τὰ Χριστούγεννα, χωρὶς νὰ ἐκκλησιαστῇ χρονιάρα μέρα ! Δὲν ἤξεραν τί τὰ κάνουν οἱ καυμένοι οἱ Μικροχωρίτες... Νὰ γυρίσουν πίσω ; Κανὸ ! Νὰ μποῦν στὴν ἐκκλησιά ; Ποῦ παπᾶς ! Νὰ τραβήξουν σὲ ξένο χωριὸ ; Δύσκολο κι' αὐτὸ μ' ἐκείνην τὴν ἀγριοκαιριά. Κι' ἐνῷ στέκονταν ἔτσι δίδουλοι, ἓνα φανάρι φανίστηκε ἐρχόμενο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, σὰν ζωντανὸ ἀστὲρι, ποῦχε πέσει στὴν γῆ καὶ περπατοῦσε. Εἶταν ὁ καυμένος ὁ Κώστας ὁ Στάχτιαρης, ποῦ ἔφερε τὸν παπᾶ !

Χαρές κι' ἀγαλλιάσεις τὸ χωριό. Ἡ πρωτόγρια τοῦ χωριοῦ ἐβγαλε τὸ κλειδί κι' ἀνοίξε τὴ θύρα τῆς ἐκκλησιᾶς, μερικοὶ ἔμασαν ὅλα τὰ ἀνκυμένα δαυλιὰ νὰ κάνουν φωτιά στὸ χαγιατί κι' ἄλλοι μπῆκαν στὴν ἐκκλησιά κι' ἄρχισαν ν' ἀνάφτουν τὰ κηριὰ καὶ τὰ καντήλια κι' ὁ Παπᾶς ἄρχισε τὸ ἱερό του ἔργο μὲ τό :

«Εἰσελεύσομαι εἰς τὸν Οἶκόν σου, Κύριε..»

Κι' ἔτσι τὸ Μικρὸ Χωριὸ ἐκκλησιαστῆκε τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων καὶ δὲν ἔμεινε ἀλειτούργητο.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΑΜΙΑ ΣΤΟ ΚΑΜΠΟ

I

Μοῦ εἶπες:— «Καλὴ ἀντάμωσι, ὠμορφό μου ταῖρι !»

Καὶ ἔφυγες. Ποῖς ξέρει, πότε τάχα θὰ γυρίσης. Μὰ καὶ ἂν θὰ ξαναγυρίσης πειδ ποτέ, ποῖς ξέρει !

Ἔφυγες, καὶ τῆς καρδιᾶς μου νοιώθω νὰ λιγοστεύουν οἱ παλμοί. Τὸν νοῦ μου σύννεφα νὰ περικυκλώνουν πένθους.

II

Σιὸν κάμπο, τὸν ἔρημο, ὑψώνεται μιὰ καλαμιὰ. Ψιλή, λυγρὴ, ὠμορφὴ εἶνε, μὰ δὲν ἔχει κοντὰ τῆς στάλα νεροῦ. Καὶ τὴν δέρνουν ἀλύπητα οἱ ἀνεμοὶ καὶ λυγίζεται καὶ βογκᾷ.

III

Ἔφυγες...

Πέρασαν ἐβδομάδες, μῆνες, χρόνια.

Μοῦ εἶπες φεύγοντας : Ὁραῖο ταῖρι σου !»

Ὁραία εἶνε καὶ κομψὴ καὶ χαριτωμένη καὶ ἡ καλαμιὰ, μὰ τί τὸ ὠφελος σὰν λείπει τὸ ποτάμι ;

Ἔφυγες ! Μὰ ἄδικα τὸ ταῖρι σου σὲ προσμένω, ἔρημη, σὰν καλαμιὰ στὸν κάμπο. . .

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε τρεῖς φίλας. Τὴν Περιοσίαν του, τὴν Γυναῖκα του καὶ τὴν Ἀγαθοεργίαν του.

Ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνῃ, ἐκάλεσε καὶ τὰς τρεῖς διὰ νὰ τὰς ἀποχαιρετήσῃ.

Καὶ λέγει εἰς τὴν Περιοσίαν.

— Σὲ ἀποχαιρετῶ... Πεθαίνω.

Ἐκείνη ἀπήντησε:—Κ' ἐγὼ σὲ ἀποχαιρετῶ. Ἀμα πεθάνης, θὰ ἀνάψω ἓνα κερί ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς σου.

Ἦλθε ἡ Γυναῖκα του, ἡ ὁποία τοῦ ὑπεσχέθη διὰ θὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τάφου.

Ὅταν προσῆλθεν ἡ Ἀγαθοεργία, τῆς εἶπε :

— Πεθαίνω. Σ' ἀποχαιρετῶ.

— Μὴ μοῦ λέγῃς τὸ τελευταῖον χαῖρε ! Δὲν θὰ χωρισθῶ ἀπὸ σένα. Ἐὰν ζήσης, θὰ ζήσω· ἐὰν ἀποθάνης, θὰ σὲ ἀκολουθήσω.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανε. Ἡ περιοσία τοῦ προσέφερε ἓνα κερί. Ἡ γυναῖκα του τὸν συνώδενε μέχρι τάφου. Ἡ ἀγαθοεργία τὸν ἠκολούθησεν ὅπως ἐν τῇ ζωῇ καὶ πέραν τοῦ τάφου.

(Κατὰ τὸν Τολστόη)